

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνος τρεις . . . δραχ. 3
Διά μηνος εξ . . . 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνος τρεις . . . 4
Διά μηνος εξ . . . 7
Οί μαθηταί πληρώνουσιν ευκολίας
χάριν τήν συνδρομήν των κατά
μήνα . . . δραχ. 1

Παρά τοις Κ. Κ. διδασκάλοις και
τοις ἐπιτάταις τῶν Ταχυδρο-
μίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοις Κ.Κ.
Ἑλλήν. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδι-
αιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότη.
Πᾶσα δοσοληψία ἐνεργεῖται διὰ
τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου
Τυπογράφου.

Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελῶν λε-
πτό 15 ὁ στίχος

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 31 Ἰανουαρίου 1853.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος,
κατὰ Σάββατον.

Περὶ τῶν δύο Λεόντων, τῶν εἰς τὴν εἴσοδον
τοῦ ναυπηγείου τῆς Βενετίας. (Ἐκ τῆς Αἰγυπτίας.)

Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ναυπηγείου τῆς Βενετίας κείνται δύο κο-
λοσσαῖοι λέοντες πεντελῆσιου λίθου· ὁ μὲν παριστάνεται ἐπὶ τῶν
γλουτῶν του καθήμενος, ὁ δὲ ἄλλος κατακείμενος, καὶ ἀμφότεροι
φαίνονται ὅτι εἶναι τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου ἔργον, σκοπὸν ἔχοντος
νά παραστήσῃ δύο διαφόρους θέσεις. Ὁ πρῶτος εἶναι σῶος ἢ δὲ
χαίτη τοῦ δευτέρου εἶναι μεταγενεστέρου τεχνίτου ἔργον, ὅστις εὐ-
τυχῶς ἀπεμνήθη τὴν τοῦ παλαιοῦ καλλιτεχνίαν. Ὁ καθήμενος
λέων ἦτο εἰς τὸ παράλιον, κατὰ το ἐνδόμυχον τοῦ Πειραιῶς, ἐξ
οὗ ὀνομαζέται μέχρι τὴν σήμερον ἀπὸ τοῦς ναύτας porto Leone,
Π ὀ ρ τ ο Δ ρ ἄ κ ο. Ὁ ἄλλος ἔκειτο κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν
εἰς τὴν πόλιν. Ὁ Γυλλετιέρος, ὁ Βέλερ, ὁ Σπῶν, ὁ Μαγνής,
καὶ πολλοὶ ἄλλοι περιηγηταί, οἵτινες εἶδον τὰς Ἀθήνας, ὅτε οἱ
λέοντες οὗτοι ἔκειντο εἰσέτι εἰς τὴν ἀρχαίαν των θέσιν, ἀναφέρουν
αὐτοὺς ἢ τοὺς περιγράφουν. Ὁ Βέλερ ὀρίζει τὸ ὕψος τοῦ καθήμε-
νου λέοντος δέκα πόδας. Ὁ δὲ δὲ Σπῶν, λέγει, ὅτι εἶναι τρεῖς φο-
ραῖς μεγαλύτερος τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Εὐκόλως δύναται τις νὰ
εικάσῃ ὅτι τὸ ὁμοίωμα τοῦτο ἐχρησίμευσεν ἄλλοτε ὡς πηγὴ· ἐπει-
δὴ ἡ κεφαλὴ του εἶναι τρυπημένη, καὶ ἡ τρύπα αὕτη συγκοινωνεῖ
μὲ τὸ χάσμα τοῦ στόματος, ὅπου διωχεται τὸ ὕδωρ διὰ σω-
λῆνός τινος διερχομένου διὰ τῆς ῥάχως. Ἡ ἐμπεριέχουσα αὐτὸν
ἐγγλυφὴ φαίνεται εἰσέτι, μολοντί ἐγεμίθη ἔπειτα μὲ κομμάτια
μαρμάρου. Εἶναι πιθανὸν ὅτι τὰ πλοῖα ὑδρεύοντο εἰς αὐτὴν, καὶ
ὅτι ὁ λέων ἐτέθη εἰς φυλακὴν τοῦ λιμένος, ὡς σύμβολον τῆς ἀγρυ-
πνίας καὶ τῆς ἰσχύος.

Ἡμποροῦσέ τις νὰ προσβάλλῃ ἐτι καὶ ἄλλην εἰκασίαν. Οἱ λέοντες
οὗτοι ἐστόλιζον ἴσως τοὺς τάφους τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἐνδόξως πε-
σόντων πολιτῶν. Ἐν ἐπιτάφιον ἀνάγλυφον, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τοῦτο
μετακομισθὲν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Αἰγύπτου, παριστάνει ἕνα λέοντα
ἔχοντα τὴν ἰδίαν θέσιν με τὸν προειρημένον, μολοντί κατ' ἀλ-
θῆσαν ὑπαινίττεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀποθανόντος, ὅστις ὀνομαζέτο
Δέων. Οἱ Σπαρτιάται, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναιοκαρδίας τοῦ
Λεωνίδου μᾶλλον, ἢ διὰ νὰ ὑπαινίττωνται τὸ ὄνομά του, ἔστησαν
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος λέοντα. Ὁ κινητὸς ναὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου
εἰς τὸν ὁποῖον μετεκόμισαν τὸ σῶμά του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν,
εἶχεν ἐπὶ τῆς πύλης δύο χρυσοῦς λέοντας. Αἰθίνας λέων ἐστό-
λιζε καὶ τὸ μασωλεῖον τοῦ Ἑρμεῖου εἰς τὴν Κύπρον. Ὁ ὄρθιος
λέων τοῦ παλατιοῦ Barberini μετεκομίσθη ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα τάφον· ὁ
δὲ Πουσάνης καὶ οἱ ἐπιγραμματοποιοὶ συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν
ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον ἐστόλιζε συνήθως τοὺς τάφους.

Εἶναι δύσκολον ν' ἀποφασίσωμεν εἰς ποίαν ἐποχὴν ἀνάγονται
οἱ δύο λέοντες τῶν Ἀθηνῶν. Ἀνάγονται ἄρα γὰρ εἰς μεταγενε-
στέραν τῆς τῶν Ἀντωνίων ἐποχῆς, ἐπειδὴ ὁ Πουσάνης δὲν ἀνα-
φέρει τι περὶ αὐτῶν; Ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἐποχὴ, αὐτοὶ ἔ-
χουσι πολλὰ τῆς ἀληθοῦς καλλονῆς· καὶ ὁ Βιγκελμάνος τοὺς κα-
τατάσσει μεταξὺ τῶν καλλίστων μνημείων τούτου τοῦ εἶδους. Προσ-
θέτει δὲ ὁ ἀγγλῶνος οὗτος ἱστορικὸς, ὅτι ὅχι μόνον οἱ τεχνίται,
ἀλλὰ καὶ οἱ φιλόσοφοι τῶν Ἑλλήνων εἶχαν ἀντικείμενον σπουδῆς
καὶ τὴν φύσιν τῶν ζώων, διὰ τοῦτο αἱ εἰκόνες τῶν παλαιῶν λέόντων
παριστάνουσιν ἰδανικόν τι, τὸ ὁποῖον τοὺς διακρίνει ἀπὸ τοῦς φυ-
σικοῦς.

Εὐρίσκονται χαλκοχαρῆμένοι οἱ λέοντες τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰ
συγγράμματα τοῦ Φανέλλη (Atene Attica), τοῦ Κορωνέλλη (Sin-
golarità di Venezia), τοῦ Ζανέττη (Delle antiche Statue greche
e romanè), καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς περιγραφὰς τῆς Βενετίας,
εἰς μικρὸν σχῆμα.

Οἱ λέοντες οὗτοι μετεκομίσθησαν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Βενετίαν, μετὰ
τὴν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν ἄλωσιν αὐτῆς, γενομένην κατὰ τὸ 1687,
ὡς μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς δύο ἐπιγραφὰς, αἱ ὁποῖαι ἐνεχαρά-
χθησαν ἐπὶ τῶν βάθρων.

Φραγκίσκος Μαυροκηνὸς ὁ Πελοποννησιακὸς, Ἀθήνας ἐκπερήσας, καὶ τὰς λιθίνας
ἐκ πειραιῶς εἰκόνας τῶν λέόντων ἀποσπάσας τροπαιοῦχῃ χερὶ, εἰς τὴν αὐτοῦ με-
τήγαγεν, κόσμον ἐσόμενα τῷ Ἑνετῷ λέοντι τὰ τὴν ἀτίθιδα Ἀθηνῶν κοσμήσαντα.

Καὶ κάτωθεν τοῦ πρὸς δεξιάν κειμένου λέοντος.

Ἀθηναϊκὰ τοῦ Ἑνετοῦ στόλου τρόπαια, ψηφίσματι τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας, ἐν τῇ
τοῦ νεοῦ εἰσόδῳ καθιδρυθέντα.

Σωτηρίῳ ἔτει 1687

Ὁ Μαυροκηνὸς ἠθέλησε τότε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Βενετίαν καὶ
ἄλλο τρόπαιον τῆς νίκης του, τοὺς εἰς τὸν δίφρον τῆς Ἀθηνῶς
ἐξευγμένους ἵππους, οἱ ὁποῖοι θαυμασιῶς εἶχαν διασωθῆ. καὶ ἐκεί-
νο ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος· ἀλλ' ἐξ αἰτίας
τῆς ἀνεπιτηδεύτητος τῶν τεκτόνων, οἵτινες ἐνησχολοῦντο νὰ ἀ-
ποσπάσωσι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο, ἔπεσαν κατὰ τῶν πετρῶν καὶ ἐσυν-
τρίφθησαν.

Ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ πρὸς ἀριστερὰν κειμένου λέοντος ἀνακαλύ-
πτει τις δύο μακρὰς ἐπιγραφὰς εἰς βουνικὴν διάλεκτον, αἱ ὁποῖαι
εἶναι ἐγγεγραμμέναι εἰς δύο ταινίας παραδόξως περιπεπλεγμέναις.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν γραμμάτων εἶναι διεφθαρμένον· ἀλλ' ἡ
περιγραφή τῆς ὀφειδοῦς ταινίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ χαρακτῆρες ἦσαν
ἐγχαρῆμένοι, πρὸς δεξιάν μάλιστα, εἶναι καὶ μακρόθεν ἀρκετὰ εὐ-
διάκριτοι εἰς τὸν ὅστις εἶδε βουνικὰς ἐπιγραφὰς. Μολοντοῦτο, κά-
νεῖς δὲν ἀνέφερε τίποτε περὶ αὐτῶν τρὶν τοῦ τέλους τοῦ παρελ-
θόντος αἰῶνος, καθ' ὃν ὁ σοφὸς Σουηκὸς Ἀκερβλάδος, πρῶτος ἀνε-
κάλυψεν αὐτάς, καὶ ἐκοινοποίησε τὸ περὶ τούτων ὑπόμνημά του
εἰς μίαν φιλολογικὴν ἐταιρίαν τῆς Κοπεγχάγης κατὰ τὸ 1800 (1).

Ὁ Ἀκερβλάδος, διὰ τοῦ ὑπομνήματος τούτου εἰλκυσε τὴν προ-
σοχὴν τῶν σοφῶν τῶν βορειοτέρων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης. Ὅταν φθά-
σωσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὰς ἐπιγραφὰς αὐτάς, ἴσως γνωρίσωμεν πότε
καὶ ὑπο τίνος ἐνεχαράχθησαν τὰ γράμματα ταῦτα. Δύναται τις
μολοντοῦτο νὰ ὑποθέσῃ τοὺς Γότθους, οἵτινες δις κατεπλημύρη-
σαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκυρίευσαν τὰς Ἀθήνας πρῶτον κατὰ τὸν
Γ. αἰῶνα ἐπὶ Γαλλικοῦ, καὶ δευτέρον ἐπὶ Ἀρκαδίου. Οὗτοι πι-
θανῶς δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὴν βουνικὴν γραφὴν· ἐπειδὴ εἶχαν
ἰδιαιτέρως των χαρακτῆρας, οἵτινες εἶναι οἱ αὐτοὶ σχεδὸν μὲ τοὺς
βωμαϊκοὺς, καὶ παντάπασιν ἀνόμοιοι τῶν βουνικῶν.

Εἶναι πολλὰ πιθανὸν ὅτι τὰ βουνικὰ γράμματα ἐφευεῖθησαν κα-
τ' ἀρχὰς εἰς κἀνὸν των βορείων μερῶν τῆς Γερμανίας, καὶ ὅτι ἐκεῖ-
θεν ἡ γραφὴ των διεδόθη πρὸς τὰ λοιπὰ βόρεια μέρη. Ἀλλὰ πότε
οἱ κάτοικοι τούτων τῶν μερῶν, οἵτινες μετεχειρίζοντο τὰ βουνικὰ
γράμματα, κατοίκησαν εἰς τὰς Ἀθήνας; Ποῖος ἔχων μεγάλην ἐ-
ξουσίαν διώρισε νὰ ἐγχαράξῃσι μετὰ προσοχῆς δύο ἐπιγραφὰς τῶσον
ἐκτεταμέναις ἐπάνω εἰς δημόσιον μνημεῖον;

Κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα τὰ βόρεια ἔθνη ἔλαβον μὲ τὴν βυζαν-
τινὴν ἐπικράτειαν συγκοινωνίαν, συνεχισθεῖσαν καὶ εἰς τοὺς μετα-
γενεστέρους αἰῶνας. Ὅλα δὲ τὰ ἔθνη ταῦτα ἐγνωρίζοντο συγκεχυμέ-
να ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Βαράγγοι, οἵτινες διὰ τοῦτο ὀνομα-
ζονται καὶ Ἄγγλοι, Δανοὶ, Κελτοὶ καὶ Ἰθαγενεῖς τῆς Θούλης. Οὗ-
τοι ἐσύστηνον τοὺς σωματοφύλακας τοῦ αυτοκράτορος· συνάδευον
μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας, ἐκράτουν τὰς κλεῖς τῶν πόλεων,
ὅθεν διέβκινεν ὁ αυτοκράτωρ ἠγγρόπνου καὶ ἐφύλαττον τὰ παλα-

(1) Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο κατετάχθη εἰς τὸ Σκανδιναβικὸν Μουσεῖον
(περ. ἀ.) τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καὶ μετέπειτα μεταφράσθη γαλλιστὶ εἰς τὸν 7 τῆμ. τῆς
ἐγκυκλοπαιδικῆς ἀποθήκης τοῦ Μιλίνου τοῦ 1804 μὲ παρατηρήσεις τοῦ Βιλλοσιῶνος· Ἐκ
τούτου τοῦ ὑπομνήματος συνεκινήθησαν τὰ περιεργότερα τῆς παρούσης διατριβῆς.

τια, και επομοστούλουν εις την στέφιν των εν ελι λόγφ αυτου...

Ο κόμης Δουσίος Βόσσις εναντιώθη εις την γνώμην του Σουηδου...

Πλησίον του δεξιούθεν κειμένου λόντος βλέπει τις μίαν λέκιναν...

—000—

Περὶ ἀποθεώσεως.

Ενομάζετο θεοποίησης και ἀποθέσεως ἡ ἐν τοῖς θεοῖς κατάταξις...

Ἐν ἀρχαίῳ νομίμασι φαίνονται ἐκτετυπωμένοι θεοποιημένοι...

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμερικανικῆς προσέφερον θυσίας τῷ Βρασιδᾷ μετὰ...

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας δὲν ἐθεοποίησαν οὐ-

(1) Lettres de Mr L o u s s i, de Milan, sur deux inscriptions pre-

(2) Καθ' ἣν ἐπαχὴν πολιτοικουμένη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἠλευθερώθη ἡ νῆσος αὕτη...

δένα, εἰμὴ μόνον τὸν Ῥωμύλον. Καὶ πρῶτον μετὰ τοῦ Αὐγούστου...

Ἡ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης αὐσθήματα τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα συνήθεια...

« Ἔθος γὰρ ἐστὶ Ῥωμαῖοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τού, ἐπὶ διαδόχοις...

« Ἐπιτὰ μὲν οὖν ἡμέρας τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται, ἱατροὶ τε εἰσιόντες...

« Μετὰ δὲ τοῦτο βραστάσαντες τὴν κλίνην, φέρουσι ἔξω τῆς πό-

« Τούτων δὲ συντελεσθέντων, λαβὼν λαμπάδα ὃ τὴν βασιλείαν δια-

πὸ γῆς ἐς οὐρανὸν τὴν τοῦ βασιλέως ψυχὴν πιστεύεται ὑπὸ Ῥωμαί-

Οἱ μόνον δὲ τοὺς αὐτοκράτορας, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐνοουμένους...

Τοσοῦτον δὲ ἐξευτελίσθη ἕνεκα τῶν καταχρήσεων ἡ ἀποθέσεως...

Κατὰ τὸν Εὐσέβιον, τὸν Τερτυλλιανὸν καὶ τὸν ἅγιον Ἰωάννην...

« Οὐ Ἰουδενάλης σκάπτει τὴν καταχρῆσιν τῶν συνῶν ἀποθεώ-

—000—

Ἐπιπέθειται τελετὰ παρὰ τισὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀγρίων φυλῶν.

Ἀποθανόντος τις τῶν ἐν τῷ νέφ κόσμῳ ὑπαρχόντων ἐτι ἀγρίων...

Ἐπιτίσται παρὰ τισὶ τῶν φυλῶν τούτων νὰ νηστεύωσιν οἱ οἰκο-

Ἐάν τις ἀποθῆναι θηρεύων, ἐθέτουσι, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπὶ ὕψιστου...

Τὰ θρία ταῦτα παρὰ ταῖς μάλλον ἐδραϊκῆς φυλακῆς εἶναι νεκροταφείων...

Εἰς μέρη τινα τελοῦσιν ἀρκετὰ παράδοξον τελετὴν ἐπὶ τῶν πνι-

Ἐάν τις ἀποθῆναι θηρεύων, ἐθέτουσι, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπὶ ὕψιστου...

νεκρὸν κόπτουσι τὰς σάρκας αὐτοῦ κατὰ τὰ ὑπὸ διεσθοντοῦ τινος...

M. A.

—000—

Ἰνδία (Συνέχ. ἴδε ἀριθ 14) Δανικὴ Ἰνδία.

Πρὶν ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς ἐν Ἰνδίᾳ Ἀγγλικὰς ἀποικίας, δεόν νὰ...

Ἐάν τις ἀποθῆναι θηρεύων, ἐθέτουσι, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπὶ ὕψιστου...

Γαλλικὴ Ἰνδία.

Αἱ τῆς ἀνατολικῆς Ἰνδίας ἐν Ὀλλανδία καὶ Ἀγγλίᾳ ἐταιρίαι ἦσαν...

πειράσεις, χωρίς να έχωσιν χρεσον μετά τῆς Ἰνδίας ἐμπόριον. Κόλ-
 βέρτος, ὁ τοῦ ἐμπορίου ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς
 γενικῆς κραυγῆς νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἐθνικὴν ἐπιχειρήσιν, ἀπεφάσισε,
 τῷ 1665, νὰ σχηματίσῃ ἐταιρίαν, καὶ νὰ δώτῃ αὐτῇ ἐπὶ 60 ἔτη,
 ὅσα προνόμια καὶ δίκαια εἶχον κτήσῃ οἱ τε Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Ἄγ-
 γλοι, παρὰ τοῖς ἰδίους αὐτῶν ἔθνεσι. Ἡ ἐταιρία αὕτη ὄριστο νὰ ἔχη
 15,000,000 λίτρας. Ἡ νῆσος Μαγαδάσκαρη, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς
 Ἰνδικῆς θαλάσσης καὶ παρὰ τῇ ἀνατολικῇ παραλίῳ τῆς Ἀφρικῆς κει-
 μένη, θεωρηθεῖσα, ὡς καὶ τῶ ὄντι εἶναι, λίαν κατάλληλος διὰ τὸ
 ἐμπόριον τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Περσίας, τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Ἰνδίας,
 ἐξελέχθη ὡς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῶν νέων αὐτῶν ἐγκαταστάσεων.
 Ἀλλὰ μετὰ πέντε ἔτη ἡ ἐταιρία αὕτη ἐξέπεσε τόσον, ἕνεκα κακῆς
 διαχειρίσεως καὶ ἀσθενείας τῶν πρακτόρων αὐτῆς, ὥστε παρεχώρησε
 πάσας τὰς ἐαυτὰς κτήσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν
 ἐπῆλθεν οὐδεμία βελτίωσις· μετὰ δύο ἔτη πάντες οἱ ἐν Μαδαγασκάρῃ
 μέιναντες Γάλλοι κατεσφάγησαν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ἀντὶ
 τῆς ἐν Γουζεράτῃ Συράτης, ἔνθα τὸ πρῶτον οἱ Γάλλοι ἐναπέθετον τὰ
 ἐμπορεύματα αὐτῶν, ἐξελέγξαντο πρὸς τοῦτο τὸ τέως ἀσήμαντον
 χωρίον Πονδιχέρην, ὅπερ κατέστη οὐ πολὺ ὕστερον σημαντικὴ πόλις.
 Κατὰ τὸν 12' αἰῶνα δὲν προώδευσεν οὐδόλως τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον
 ἐν Ἰνδία. Τὸ πλημμελὲς διοικητικὸν σύστημα, πολεμικὰ δυστυχήματα
 καὶ ἡ πλεονεξία τῆς Κυβερνήσεως, ἐμπόδιζαν τὴν ἐπέκτασιν τῶν
 ἀποικιῶν, καὶ τινες μάλιστα θεμελιωθεῖσαι ἐγκατελείφθησαν. Ὅθεν
 ἡ ἐταιρία παρεχώρησεν ἐπὶ τέλος τὰ προνόμια τῆς (ἀνανεωθέντα τῷ
 1714) εἰς τοὺς ἐμπόρους τοῦ Ἄγ. Μάλου, παραλίῳ γαλλικῆς πόλε-
 ως. Ἐπὶ δὲ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Καρδινάλιου Fleury, ἀναλαβόν-
 των τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἀδελφῶν Ὀρρίου
 καὶ Φουλβίου, εἰσῆχθη τάξις καὶ δραστηριότης εἰς αὐτάς. Ἡ Πονδι-
 χέρη ταχέως ἀνακτίσασα τὴν προτέραν αὐτῆς ἐπισημότητα, καὶ ἡ
 νῆσος τῆς Γαλλίας, ἦν οἱ Γάλλοι εἶχον ἤδη καταλάβει ἀπὸ τοῦ
 1720, κειμένη εἰς ἀξιολογωτάτην θέσιν, ὡς σταθμὸς τοῦ Ἰνδικοῦ
 ἐμπορίου, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀκμάσῃ (1735) ὑπὸ τὴν ἐμφρονα κυβέρ-
 νησιν τοῦ Βουρδονναίη. Ἡ ἀποικία τῆς Χανδερναγόρης ἐπὶ τοῦ Γάγ-
 γου προώδευσεν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Δουπλεξίου, καὶ τὰ γαλλικὰ
 πλοῖα ἐταξίδευσον εἰς πάσας τὰς ἀνατολικὰς θαλάσσας, ὅπουδῆποτε
 ὑπεφαίνετο ἐπικερδὲς τι ἐμπόριον. Κατὰ τὸν ἐν θαλάσῃ μεταξὺ
 τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γάλλων πόλεμον (1745—49), ἐτήρησαν οἱ
 τελευταῖοι ἀνδρείως τὰς ἐν Ἰνδία κτήσεις των, εἰ καὶ μικρὰν τὴν
 εὐχέσιαν ἔσχον ἐξ Εὐρώπης. Μετὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοῦ 1749, ἡ δύ-
 ναμις αὐτῶν ἐφθασεν εἰς βαθμὸν ὑψιστον, ἕνεκα τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν
 ἐπὶ τῶν πολέμων τῶν Ἰνδικῶν Ἡγεμόνων, ἐκτίσαντο χώρας ἐκτετα-
 μένας ἐπὶ τῶν παραλίῳ τῆς Γολκόνδης, τῆς Ὀρρίσης καὶ τῆς Κο-
 ρομανδέλης, αἵτινες ὅμως διὰ τὸ πολὺ ἀλλήλων ἀπέχρην δὲν ἠδύνατο
 νὰ παρέχωσιν ἀμοιβαίαν ἀντίληψιν. Εἰς τὸν μετὰ τῆς Ἀγγλίας πό-
 λεμον, (1755—63) οἱ Γάλλοι ἀπέβαλον βαθμηδὸν τὰ πάντα ἐν
 Ἰνδία. Ἡ συνομολογηθεῖσα εἰρήνη ἀπέδωκεν αὐτοῖς μόνον τὴν Πον-
 διχέρην καὶ Μαχὴν, καὶ παρεχώρησεν αὐτοῖς ἔτι τρία μικρὰ ἐμπο-
 ρεῖα ἐν Βεγγάλῃ, μὲ ἀσθενεῖς φρουράς. Ἐκτοτε ἀπέβαλον καὶ ἀνε-
 κτίσαντο πολλάκις τὴν Πονδιχέρην, καὶ τέλος ἔλαβον αὐτὴν διὰ τῆς
 ἐν Παρισίοις εἰρήνης τῆς 30 Μαΐου 1814. Οἱ Βρεττανοὶ εἶναι ἤδη
 τὸ κύριον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἰνδίας ἔθνος. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν 12'
 αἰῶνα, ὡς εἴρηται, τεθέντων θεμέθλων ἐν αὐτῇ, ἀνηγέρθη ἡ ὑπερή-
 φανος οἰκοδομὴ τῆς ἰσχύος αὐτῶν· καὶ ἀπὸ τοῦ 1702 τὰ κεφάλαια
 ὄλων τῶν μικροτέρων ἐταιριῶν, πρότερον συστήθεισῶν, συνερρώθησαν
 εἰς τὸ τῆς μεγάλης τῆς ἀνατολικῆς Ἰνδίας ἐταιρίας, περὶ ἧς θέλομεν
 διαλάβει κατ' ἕκτασιν ἐν τοῖς ἐπομένοις.

—000—

Πρωτ. 346.

Ἀριθ.

Δεκ. 193.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Γνωρίζοντες ἐκ τε τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας, ὅτι πάσης
 πολιτείας καὶ κοινωνίας ἡ διὰπλασις καὶ ὁ καταρτισμὸς δὲν εὐδοοῦ-

ται ἐὰν μὴ φέρῃ ἐν ἐαυτῇ τῆς θρησκευτικῆς προπαρασκευῆς τὴν
 ζύμην· ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν ἀπ' ἀρχῆς αἱ τῶν διαφόρων
 κοινωνιῶν θρησκευτικαὶ δοξασαί· ὁμολογοῦντες μάλιστα ἀδιστα-
 κτως τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως· τὰ θαυμάσια ἐν τῷ περιουσίῳ
 τοῦ Κυρίου λαῶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν πολιτικῶν αὐ-
 τοῦ περιπετειῶν, ἐκρίναμεν δίκαιον καὶ εὐσεβὲς καὶ καθῆκον
 ἡμῶν νὰ προνοήσωμεν, κατὰ τὰς σεβαστὰς τοῦ Ἀρχοντος ἡμῶν
 καὶ Κυρίου ἐφέσεις, ἵνα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐμβάλλωνται εἰς τὰς
 τρυφερὰς τῆς ὁμοεθνοῦς νεότητος ψυχὰς τὰ θρησκευτικὰ σπέρματα,
 τῶν ὁποίων οἱ εὐθελεῖς καὶ ἀγλαὶ καρποὶ καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν κοινω-
 νίαν εὐφραίνουσι. Διατάττομεν λοιπὸν τὰ ἑξῆς.

Α). Ἀπαντες οἱ ἐν τῷ καθ' ὑμᾶς Νομῷ δημοδιδάσκαλοι, δημό-
 σιοὶ τε καὶ ἰδιωτικοὶ ἀμροτέρου τοῦ φύλου, μετὰ μεσημβρίαν ἐκά-
 στού Σαββάτου ὀφείλουσι ν' ἀναγινώσκωσι καὶ ἐρμηνεύωσι τῆς ἐ-
 πιούσης Κυριακῆς τὸ εὐαγγέλιον ἐξηγητικῶς, πρὸς τοὺς ὁμοηρή-
 σκους τῶν μαθητῶν, ἐκ τῶν Κυριακοδρομιῶν τοῦ Ν. Θεοτόκη.

Β). Νὰ συνοδεύωσιν αὐτοὶ τοὺς μαθητὰς τῶν κατὰ χορείας ὑπὸ
 κοσμητόρας εἰς τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου, καὶ εἰ. τὴν θείαν λει-
 τουργίαν τῆς ἐπιούσης Κυριακῆς ὅπου δὲ ὑφίστανται πολλοὶ ἐνο-
 ριακοὶ εὐκτήριοι οἴκοι, νὰ διαιρῶσι τοὺς μαθητὰς κατ' ἐνορίας καὶ
 συνοδεύωσιν ἢ οἱ διδάσκαλοι, ὅπου ἂν ὑπάρχωσι πολλοί, ἢ διὰ τοῦ
 εὐταξίου, ἢ ἐτέρων εὐτακτοτέρων μαθητῶν, διοριζομένων καθ' ἑβδο-
 μάδα τριῶν ἢ τεσσάρων ἐκ διαδοχῆς.

Γ). Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπανελθόντων τῶν μαθητῶν εἰς
 τὸ διδακτήριον, νὰ γίνεται πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων Κυριακοδρο-
 μιῶν ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις μετὰ τῆς ἀνηκούσης ἐπιτόμου ἐπαναλή-
 φως τοῦ ἀναγνωσθέντος εὐαγγελίου.

Δ). Νὰ κρατῶσιν ἔλεγχον ἀπουσιῶν διὰ τοὺς μὴ ἐκκλησιάζοντας
 μαθητὰς, καὶ πληροφοροῦμενοι ἀρμοδίως τοὺς λόγους τῶν ἀπου-
 σιῶν, νὰ ἐπιβάλλωσι κατὰ τὸν ὁδηγὸν πειθαρχικὰς ποινὰς ἀναλό-
 γους· βραβεύοντες ἐπαξίως τοὺς πειθάρχους μαθητὰς καὶ εὐταξίας.

Ε). Νὰ διορισθῇ ἀρμοδίως ἐπιτήρησις αὐστηρὰ εἰς ὄντινα τῆς
 ἐμπιστοσύνης ὑμῶν κρίνετε κατάλληλον, περὶ τῆς ἀπολύτου ἐφαρμο-
 γῆς καὶ ἐκτελέσεως τῆς παρουσίας ἡμῶν διαταγῆς.

Πεποιθότως, **Κ. Νομάρχα**, ἀνατίθεμεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς
 δόξης καὶ εὐημερίας τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ζήλον ὑμῶν τὴν ἐπιβο-
 λὴν τῆς πιστῆς ἐκπληρώσεως τῶν εἰρημένων εἰς τοὺς δημοδιδασκά-
 λους, μετὰ τῆς προσδοκίας νὰ ἴδωμεν τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα,
 καὶ ὑποβάλωμεν ἐν δέοντι ἐνώπιον τοῦ Κυριάρχου ἡμῶν, ὅτι συν-
 τελεστικὸν εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ἅπαντες φιλοτιμούμεθα κατὰ τὰς
 ὑψηλὰς καὶ ἐθνοσωτηρίου Αὐτοῦ βουλὰς νὰ συνεισενέγκωμεν εἰλι-
 κρινῶς τὸ κατὰ δύναμιν.

Ὁ Ὑπουργὸς
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Καθὰ προαναγγεῖλαμεν ἄλλοτε, ἤρξατο ἤδη, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ τῇ
 προστασίᾳ τοῦ Κυρίου ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, ἡ πρὸ πολλῶν ἐτῶν
 διακοπιεῖσα δημοσίευσις τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ὑπὸ τοῦ δια-
 κεκριμένου ἀρχαιολόγου Κυρίου Πιττάκη. Ἐπιγράφεται αὕτη ἡ Ἀρ-
 χαιολογικὴ ἐφημερίς, ἀφορῶσα τὰς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνευρεσκο-
 μένας ἀρχαιότητας. ἡ ἐκδίδεται ἀπ᾽ ἐξ τοῦ μηνὸς εἰς φυλλάδιον,
 ἕκαστον τῶν ὁποίων τιμᾶται, διὰ τοὺς ἐντὸς μὲν τοῦ κράτους
 συνδρομητὰς δραχμῶν τριῶν, διὰ τοὺς ἐκτὸς δὲ ἑξ. Περὶ τοῦ σπου-
 δαίου τούτου περιοδικοῦ θέλομεν γράψαι ἀπολόγητος τὰ δέοντα.
 Ὁ μέχρι λατρείας τὰ ἀρχαῖα σεβόμενος Κύριος Πιττάκης, καὶ
 ὡς πολῦτιμον ἀδάμαντα θεωρῶν τὸ ἐλάχιστον θρήμμά παντὸς ἀρ-
 χαίου τεχνουργήματος, θέλει ἀδιστακτικῶς σπουδάσει, νὰ καταστή-
 σῃ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ τοῦτο ἀξίον τῶν φώτων τοῦ παρόντος
 αἰῶνος, καὶ τῆς σημερινῆς διανοητικῆς προόδου τοῦ ἔθνους.

— Τῇ προνοίᾳ καὶ τῇ συστάσει τοῦ ἀρίστα ἐκτιμᾶν γινώσκοντος
 τὴν ἱκανότητα καὶ τὰς πολυχρονίους ἐκδουλεύσεις Κ. Ὑπουργοῦ τῆς παι-
 δείας, ἀπνευμήθη, ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος τοῖς Κ.Κ. Α. Μά-
 μουκα, Κ. Ἀσωπίῳ, Ι. Ὀλυμπίῳ, Σ. Πήλικα καὶ Φ. Ἰωάννου. Ὁ ἀργυ-
 ροῦς δὲ τοῖς Κ.Κ. Π. Παπαρῥηγοπούλῳ, Π. Ῥαδινῷ, Ι. Φαρᾷ, Λιου-
 τῖῳ Ἀναστασιάδῃ, Γ. Σουρίᾳ, Φαβρικίῳ, καὶ Πέτρῳ Κλάδῳ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.
 (Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)